

A

Den 6065

Život je těžší, když máte někoho, kdo vám schází.

Probudím se na předměstí Denveru a připadám si, jako bych sám žil na předměstí svého života. Zvoní budík a mně se chce spát dál.

Ale mám povinnosti. Závazky. Tak vstanu. Zjišťuju, že jsem v těle a v životě dívky jménem Danielle. Obléknu se. Snažím se nemyslet na to, co teď asi dělá Rhiannon. U ní doma už je o dvě hodiny víc. Dělí nás dvě časová pásma a celý svět.

Dokázal jsem si, že jsem měl pravdu, ale dopadlo to dost špatně. Vždycky jsem věděl, že spojení s kýmkoli jiným je nebezpečné, že pro mě takové spojení bude obrovskou záteží, protože nedokážu s někým zůstat spojený dlouhodobě. Ano, libovolné dva body je možné spojit čarou... ale ne když jeden z nich každý den mizí.

Mou jedinou útěchou je, že by to bylo ještě o hodně horší, kdybych tomu spojení dal víc času, aby se prohloubilo.

Bolelo by to víc. Můžu jen doufat, že je šťastná, protože pokud je šťastná, tak za to moje vlastní neštěstí stojí.

Nikdy jsem se nechtěl zabírat takovými úvahami. Nikdy jsem se nechtěl takhle ohlížet zpátky. Dřív mi nedělalo potíže jít dál. Dřív jsem nemíval pocit, že bych za sebou nechával kousek svého já, když se den nachýlil ke konci. Dřív jsem nemyslel na to, že bych mohl být kdekoli jinde než právě tam, kde jsem zrovna byl.

Snažím se soustředit na životy, které navštěvuju, na životy, které si vždycky na jeden den vypůjčím. Pokouším se ponořit do jejich programu, do jejich povinností, jejich starostí, jejich spánku.

Nefunguje to.

Danielle je dnes málomluvná. Když na ni matka cestou do školy mluví, skoro ani neodpovídá. Na pozdravy kamarádků kývne hlavou, ale kdyby jí někdo z nich zastoupil cestu a zeptal se, co jí právě říkal, nedokázala by odpovědět. Její nejlepší kamarádka se zachichotá, když je mine určitý kluk, ovšem Danielle (já) se ani nesnaží(m) vybavit si jeho jméno.

Procházím se po chodbách a snažím se nevěnovat moc pozornosti tomu, co se kolem mě děje, nezkoumat tváře lidí, které mímám, poetiku jejich gest ani mimiku těch, kteří se na mě dívají. Ne že by mi připadali nudní. Ne, právě naopak – všichni mi teď připadají o hodně zajímavější, protože už líp rozumím tomu, jak se cítí. Chápu, jaké to je, když člověku záleží na životě, který žije, a na lidech v jeho okolí.

Předevčírem jsem zůstal doma a skoro celý den jsem hrál počítačovou hru. Asi po šesti hodinách jsem se dostal

do posledního levelu. Když jsem hru zdárně dokončil, na krátkou chvíli jsem pocítil nadšení... a pak smutek. Protože bylo po všem. Mohl bych si hru pustit znovu od začátku. Možná bych v ní našel věci, které mi napoprvé unikly. Ale stejně by zase jednou skončila. Zase bych dosáhl bodu, odkud už nelze pokračovat dál.

A takový je teď celý můj život. Jako bych pořád dokola hrál hru, u které cítím, že už jsem vyhrál, takže nemá smysl postupovat do dalších a dalších levelů. Zabíjím čas, a tak nemám nic jiného než spoustu mrtvého času.

Vím, že Danielle si to nezaslouží. Pořád dokola se jí omlouvám, zatímco ona nějak překlepe vyučování, aniž by vnímala, co jí učitelé vykládají. Zaberu aspoň na hodinu literatury, kde se píše test z kapitol sedm až deset v *Janě Eyrové*. Nechci, aby kvůli mně dostala špatnou známku.

Nejtěžší to je, když se dostanu k počítači. To je takový brutální portál. Vím, že kdybych chtěl, mohl bych se s Rhiannon kdykoli vidět. Mohl bych se s ní *spojit*. Možná ne okamžitě, ale dost rychle. Dovedu si představit, jak moc by mě to potěšilo. Ale taky vím, že po jisté době, kdy by mi takhle dopřávala radost, by jí samotné už žádná nezbyla. Cokoli bych jí slíbil, byly by to jen prázdné sliby. Cokoli by mi dala, nebyl by to opravdový život, jenom by ji to odvádělo od jejího vlastního života.

To jí nemůžu udělat. Nemůžu jí dávat falešnou naději. Navěky se budu měnit. A nikdy nepůjde mě milovat.

Ne že bych si o tomhle všem mohl s někým promluvit. Ne že bych si jen tak mohl vzít stranou Daniellinu nejlepší kamarádku – Hy, zkráceně Hyacint – a říct jí: *Dneska nej-*

sem ve své kůži... a je to tím a tím. Nemůžu nikomu poodhrnout oponu, protože z pohledu Daniellina života *jsem* tou oponou, tím, co překáží.

Nikdy jsem nepřemýšlel o tom, jestli jsem jediný, kdo žije tímhle způsobem. Nikdy mě ani nenapadlo hledat někoho podobného. *Jsem jako ty*, svěřil se mi Poole. Ale já věděl, že i kdyby se stěhoval z těla do těla, z života do života jako já, to, co v těch tělech dělal, bylo úplně jiné než to, co jsem se rozhodl dělat já. Chtěl mě přivábit k sobě, vykládat mi tajemství. Ale já je nechtěl slyšet. Ne pokud by měla páchat škody a bolest.

Proto jsem utekl. Abych všechno skončil dřív, než bych to zničil.

A od té doby jsem na útěku pořád. Ne v zeměpisném smyslu – skoro měsíc jsem se teď pohyboval v Denveru a okolí. Ale vždycky sám sebe vnímám ve vztahu k místu, které opouštím, ne ve vztahu k místu, kam mám namířeno.

Nemám totiž namířeno nikam.

Jen žiju.

Po škole jde Danielle s kamarádkami do města nakupovat. Nepotřebují nic konkrétního. Je to jen kratochvíle.

Jdu s ostatními. Když se mě na něco zeptají, řeknu, co si myslím, ale jen obecně a nezávazně. Svěřím se Hy, že jsem ospalý. Navrhne mi, že bychom mohli zajít do City of Saints, místní kavárny. Nevím, jak bych jí řekl, že v tuhle chvíli se svou ospalostí nechci vůbec nic dělat.

Když byla v mém životě Rhiannon, všechno se odehrávalo ve spěchu. Vzpomínám si, jak jsem za ní jezdil na kávu, jak jsem za ní jezdil, jen abych ji mohl znovu vidět, jak

jsem se každý den děsil, že to možná bude poslední den, co o mě bude stát, a jak jsem se pokaždé tetelil blahem, když se ukázal, že jsem se mýlil. Představuju si, jak mě líbala na uvítanou, jak se jí vždycky rozzářily oči.

Zaslechnu výkřik a cítím, jak mi něčí ruka dopadá na rameno a strhne mě zpátky. Dojde mi, že ten výkřik bylo Daniellino jméno, že ta ruka patří Hy a nákladák, kterému jsem málem vkročil pod kola, hlasitě troubí, když projíždí kolem. Hy pořád dokola opakuje „Ach můj bože!“ a další Daniellina kamarádka říká „To bylo těsně“ a třetí dodává „Ty to kafe vážně potřebuješ“, ačkoli to nikomu nepřipadá vtipné. Teď když je po všem, Danielle buší srdce jako o závod.

„Omlouvám se,“ řeknu. „Moc se omlouvám.“

Hy řekne, že se nic nestalo, protože si myslí, že se omlouvám jí. Ale ne. Omlouvám se Danielle.

Nedával jsem pozor.

Musím neustále dávat pozor.

Ostatní kamarádky říkají o Hy, že je hrdinka. Na semaforu padne zelená a společně přecházíme. Pořád se trochu třesu. Hy mi položí ruku kolem ramen a řekne, že už je to dobré. Všechno je v pohodě.

„Koupím ti kafe,“ řeknu jí.

Proti tomu nic nenamítá.

Po zbytek dne už si dávám pozor.

Takhle to stačí. Danielliným kamarádkám ani rodičům nevadí, že je zamlklá, jen potřebují vědět, že je vnímá. Poslouchám, co mi povídají. Snažím se to uložit do paměti a doufám, že to ukládám někam, kde to Danielle najde. Hy

má pocit, že jí pobláznění nějakým klukem jménem France pomalu přerůstá přes hlavu. Chaundra s tím souhlasí. Holly si dělá starosti o svého bratra. Daniellina matka si dělá starosti, že její šéf chce v práci skončit. Daniellin otec si dělá starosti, že si Broncos pokazí nadějně rozjetou sezonu. Daniellina sestra pracuje na seminárce o ještěrkách.

Všichni ti lidé si myslí, že mluví s Danielle. Myslí si, že to je ona, kdo je poslouchá. Dříve jsem míval pocit uspokojení, že dobře zvládám svou roli, že nikdo nikdy nepozná, že jsem ve skutečnosti herec. Vůbec mě nenapadlo, že bych jednoho dne mohl někomu odhalit své tajemství, že bych se s někým bavil sám za sebe. S nikým jsem to neudělal. Poprvé to bylo s Rhiannon. A s Rhiannon to bylo i naposledy.

Jsem tady ztracený.

Jsem tady ztracený a nedokážu dál přehlížet tu nejnebezpečnější otázku, která se nabízí.

Co jestli chci být nalezen?